

UTOPI – Hvis de sociale bevægelser bestemte

Politisk forandring skabes ikke kun af politiske partier i Folketinget, men i høj grad også af de sociale bevægelser i samfundet. Vi har bedt repræsentanter fra en række sociale bevægelser skabe et utopisk samfund uden at tage hensyn til nogen realpolitiske begrænsninger.

AKTUEL POLITIK

- 03 Siden sidst
- 04 Sådan håndterer vi inflationen på en socialt retfærdig og grøn måde
- 06 Ukrainekrigen truer med at splitte den europæiske venstrefløj
- 08 USA's abortstramninger kan styrke konservative kræfter i andre lande
- 10 Colombia går nye tider i møde med sin første venstreorienterede præsident

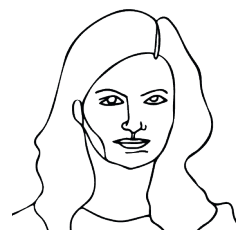
TEMA

- 13 Temaleder: En anden verden er stadig mulig
- 14 Sådan er fremtidens by. En frodig skovbund af grønne muligheder
- 17 En verden uden grænser er ikke utopisk – den er nødvendig!
- 20 I 2022 var der ikke meget prestige i en håndværkeruddannelse. Sådan er det ikke længere

RUNDT I Ø-LANDET

- 24 Sådan kan du bidrage til Enhedslistens Valgkamp
- 26 Er en app fremtiden for politisk aktivisme?
- 28 Nyt fra RGU: Valgkampen er en oplagt mulighed for at få nye medlemmere
- 29 Annoncer og meddelelser
- 30 I 'Detransition, Baby' er transkønnethed et smertefuldt og kompliceret valg, der kan gøres om igen

LEDER

VI HAR BRUG FOR DIG!

af Mai Villadsen, politisk ordfører i Enhedslisten

Alt tyder på, at vi snart skal til valg. Et virkelig vigtigt valg! Verden og vores velfærdssamfund står ikke bare overfor små udfordringer. De rigeste og største forurenere får fortsat lov til at drive rovdrift på vores klode, mens klimakatastrofen rykker nærmere. Der er historisk mange mennesker på flugt, som har brug for hjælp. Den økonomiske og sociale ulighed raserer i en tid med massive prisstigninger. Samtidig slår vores velfærdssamfund revner efter mange års udfordringer og uligeløn.

» Enhedslisten bliver ikke støttet af store erhvervsinteresser eller rigmænd i skattely. Men vi har hinanden.

De sidste fire år har vi i Enhedslisten haft mere indflydelse end nogensinde. Og det er lykkedes os at skabe forandringer og resultater. En ambitiøs klimalov og mange grønne aftaler. Investeringer i velfærden for børn, ældre og syge. Aftaler om kvoteflygtninge, samtykkelov, kontanthjælpsreform og indgreb over for store boligspekulanter – for blot at nævne nogle få.

Hvert mandat tæller

Der er selvfølgelig også meget, som endnu ikke er lykkedes. Ting, som har skuffet. Men det, vi nu risikerer, er, at Venstre eller Konservative indtager statsministeriet flankeret af trioen Vermund, Messerschmidt og Støjberg. Vi

risikerer en strammere udlændingepolitik end nogensinde, en kulsort klimapolitik, nye fattigdomsreformer og en velfærd, som igen vil blive skåret ned til sokkeholderne.

Det må ikke ske!

Derfor skal Enhedslisten have så mange mandater som overhovedet muligt. Så vi ikke bliver til at komme udenom. Så vi kan bruge hvert et mandat til at øge tempoet i den grønne omstilling. Styrke velfærden og sikre ligeløn til velfærdens helte. Skabe et samfund, der behandler alle flygtninge godt. Tage et større opgør med den stigende ulighed og sikre, at de rigeste betaler deres del.

Der er brug for dig!

Kort sagt: Der er brug for os. Vi har svarene på de største udfordringer. De svar skal vi have bredt ud til så mange mennesker som overhovedet muligt i den næste tid.

Derfor har vi brug for dig!

Du har en vigtig rolle at spille i valgkampen. Enhedslisten bliver ikke støttet af store erhvervsinteresser eller rigmænd i skattely. Men vi har hinanden.

Så kom med til valgkampsaktiviteter, eller fortæl om Enhedslisten til dine venner, naboer og kolleger. Hjælp os med at kravle op i lygtepæle, bage kager, dele løbesedler ud, eller doner 10, 50 eller 500 kroner.

Der er mere end nogensinde brug for røde og grønne løsninger. Lad os sammen male landet rødt og grønt!

God valgkamp! 🗳️

rød+grøn

Redaktør: Kristian Thorup

Redaktion: Trine Simmel, Astrid Vang og Lars Hostrup.

Layouter og illustratør: Nanna Dithmer Geest

Kontakt: rg@enhedslisten.dk

ISSN: 1903-8496

Administration/abonnement: 33 93 33 24

Abonnementspris:

Uden medlemskab af Enhedslisten: 150 kr/år
Institutioner: 250 kr/år

Medlemmer modtager automatisk bladet.

Udgives af: Enhedslisten

Oplag: 8.250

Tryk: KLS Grafisk Hus

» Jeg kan godt blive indigneret over, når folk har den der dumborgerlige insisteren på at kalde folk ved deres fødenavn eller insistere på, at de skal identificere sig som det køn, de er født som.

Simon Fendinge,
formand for Liberal
Alliances Ungdom

Foto: Liberal Alliances Ungdom

DEN GODE NYHED

Ligestilling. Den 2. august trådte øremærket barsel til mænd og medforældre i kraft. Nu er begge forældre garanteret 11 ugers barsel sammen med deres børn. Det er et markant spring frem mod større ligestilling. Kvinder lider i dag et indkomsttab på ca. 10 procent pr. barn, de går på barsel med, målt ti år efter fødslen, og mange mænd er ansat i overenskomster med dårlige barselsforhold. Begge dele kan den øremærkede barsel være med til at ændre på.

DEN DÅRLIGE NYHED

Velfærdssamfund. Optaget på de store velfærdsuddannelser faldt i år med 14 procent i forhold til 2019. Det betyder, at vi i fremtiden kommer til at mangle ansatte til at varetage en række kerneopgaver i vores velfærdssamfund – sygeplejersker, lærere, pædagoger og socialrådgivere. Dermed kommer velfærdssamfundet til at se væsentlig anderledes ud i fremtiden, hvis ikke der bliver gjort noget nu.

Foto: Marianne Pacarada

FYLDT TELT PÅ FOLKEMØDET

Enhedslistens Folkemødetelt var simpelthen ikke stort nok til at rumme alle dem, der var interesserede i at følge vores debatter, som det ses her til debatten om økonomisk demokrati mellem Pelle Dragsted og Informations chefredaktør Rune Lykkeberg.

Effekterne af inflation rammer socialt skævt, ligesom mange af de mest udbredte løsninger på inflation også rammer hårdest i bunden af samfundet. Der findes imidlertid en række måder at håndtere inflationen på en socialt afbalanceret og grøn måde

SÅDAN HÅNDTERER VI INFLATIONEN PÅ EN SOCIALT RETFÆRDIG OG GRØN MÅDE

NYT FRA FOLKETINGET

Rune Lund (MF) og Frank Aaen (tidl. MF)

Inflation er ulighedsskabende. Den er altid hårdest ved dem, der har mindst. Kniber det i forvejen med at få indkomsten til at slå til, er en prisstigning på 7-8 procent hård. Det gælder ikke mindst, når priserne stiger på fødevarer og energi til opvarmning af boligen, hvilket dem med lavest indkomst bruger forholdsmæssigt mest af deres indkomst på at betale. Dem med høje indkomster kan vælge at bruge deres opsparing, og har man en stor formue, er inflationen naturligvis heller ikke et lige så stort problem.

Midlerne mod inflation er lige så klassebestemte som effekterne af den. Det mest udbredte løsningsforslag fra mange økonomer og borgerlige politikere er at skabe øget arbejdsløshed og på den måde dæmpe lønningerne. De siger det ikke så direkte, men Nationalbankdirektør, Lars Rohde, var for nyligt fremme med et sådant forslag: At vi skal stramme finanspolitikken. Det er en pæn måde at sige, at arbejdsløsheden skal stige.

Det klassebestemte så vi også i debatten om hjælp til pensionister og andre med lav indkomst. De måtte endelig ikke få kompensation for inflationen. Selv om det på ingen måde er disse grupper, der driver inflationen, var påstanden, at en kompensation vil øge inflationen.

Efterspørgslen er ikke problemet

Debatten kører på automatreaktioner, men vil man bekæmpe inflationen og dens følger, må man selvfølgelig se på årsagerne til, at inflationen stiger.

Det klassiske argument for, at man skal forsøge at sænke lønningerne, er, at inflationen er drevet af stigende efterspørgsel. Men det er langt fra hele sandheden. Omsætningen i butikkerne er ikke eksploderet, lønstigningerne er lave, reallønnen er faldende, og mange på overførselsindkomster har i årevis set deres ydelser udhulet.

Inflationen kommer derimod primært fra stigende energipriser, højere fødevarerpriser og rentestigninger, som hæver boligomkostninger såvel som finansieringsomkostninger i produktionen. Stigende energipriser viser sig ikke blot i varmeregningen, men i alle de produkter, der kræver meget energi at fremstille. Dertil kommer problemer i vareforsyningen. Særligt transport af varer i containere er steget voldsomt i pris, hvilket kan ses i de absurde høje overskud i A.P. Møller – Mærsk og andre rederier. Det er ikke efterspørgslen eller lønningerne, der driver inflationen. Problemet skal findes på udbudssiden.

Der er ingen hurtige løsninger på den høje inflation, men noget kan der gøres – ikke mindst for at mindske følgerne. Enhedslisten har en række forslag, der vil kunne bidrage til at bekæmpe inflationen. Fælles for alle forslagene er, at de bekæmper inflationen på en socialt retfærdig og klimavenlig måde:

1) Kompensér dem, der har mindst

Der er flere metoder til dette: Sæt ydelserne – pension, dagpenge og kontanthjælp – i vejret. Det er både retfærdigt og vil være med til at mindske uligheden. Desuden skal den grønne check genindføres. Den grønne check er en økonomisk støtte fra staten til folk med lave indkomster. Checken blev i sin tid indført for at kompensere for stigende grønne afgifter. Det er helt barokt i den aktuelle situation, at regeringen, med støtte af blandt andet SF og De Radikale, har fjernet den grønne check for alle ikke-pensionister og dermed stoppet et milliardtilskud til dem, der har mindst.

Højere ydelser kan blandt andet finansieres ved at beskatte overnormal profit. Øgede profitter er en væsentlig del af forklaringen på de stigende priser. En undersøgelse i USA viser, at halvdelen af prisstigningerne går til øget overskud i virksomhederne.

Energiselskaber, rederier og producenter af medicin og udstyr har profitter langt ud over det normale. Selv EU foreslår en ekstra skat på overnormale profitter. Generelt er erhvervslivets profitter meget høje. Det ses i striben af selskaber, der jævnlige øger deres skøn over overskuddet for i år. Skatten på udbytter bør generelt sættes op.

De kommende overenskomstforhandlinger bør føre til, at lønningerne sættes op, blandt andet for at kompensere for inflationen. For aktuelt at hjælpe dem med de laveste lønindkomster kan skatten straks sættes ned for dem, der tjener mindst.

Er der frygt for, at øgede indkomster øger inflationen, har vi et konkret forslag: Dem med de største indkomster skal øge deres indbetaling til ATP. Den metode er brugt tidligere i historien, en gang tilmed på den solidariske måde, at indbetalingerne til ATP afhang af indkomsten, mens den øgede pensionsopsparing blev fordelt ligeligt til alle.

2) Fremskynd skiftet væk fra fossil energi og afhængigheden af Rusland

Her og nu skal der gives tilskud til varmepumper, og udbygningen af fjernvarmen skal fremskyndes. Mangler der arbejdskraft og investeringsmidler, kan motorvejsprojekter aflyses. Det vil også fremme den grønne omstilling.

3) Undersøg muligheden for priskontrol inden for energisektoren

Det er langt fra kun leverandørerne af olie og gas, der tjener stort i disse tider. Alle de medlemmer, der er frem til forbrugerne, har stigende indtjening. Prisen for forbrugeren

bestemmes af den energiform, der er dyrest, for eksempel produktion af elektricitet med gas. Alle andre øger automatisk deres indtjening. Det gælder for eksempel de selskaber, der driver vindmølleparker. Denne problemstilling bør undersøges, så ekstra, gratis fortjenester kommer fællesskabet til gode, eventuelt ved en målrettet, særlig skat, så længe energipriserne er så unormalt høje. Det er ikke rimeligt, at enkelte virksomheder på den måde skovler ind på borgernes bekostning. Vi tænker her ikke på energiselskaber som Andel og NRGi, der er ejet af forbrugerne og dermed tjener deres interesser, men derimod på andre led i forsyningskæden, der i øjeblikket hiver meget store profitter hjem.

4) Styrk investeringer i mere grøn energi

Fjern kommunernes investeringsloft, og lad dem bruge de penge, de har, til grønne investeringer, energirenovering og opsætning af solceller på kommunale tage.

5) Rederierne skal sænke priserne

Gør som i Frankrig, hvor rederier, på regeringens opfordring, har sænket priserne for transport af containere med 10 procent. Lavere transportudgifter skal eventuelt følges af en kontrol med, at det slår igennem i lavere priser på varerne, når de kommer i butikkerne.

Der er intet, der tyder på, at den høje inflation hurtigt forsvinder. Selv om der skulle komme en afmatning af økonomien, vil de høje energipriser ikke bare forsvinde. Derfor er der brug for solidariske løsninger.

Krigen i Ukraine har stillet venstrefløjen overfor en række svære spørgsmål, som bliver håndteret forskelligt af de forskellige europæiske partier. Skal man eksempelvis støtte våbeneksport til Ukraine og sanktioner af Rusland? Uenighederne om disse spørgsmål kan skabe ny splittelse på den europæiske venstrefløj

UKRAINEKRIGEN TRUER MED AT SPLITTE DEN EUROPÆISKE VENSTREFLØJ

Af Mikael Hertoft, medlem af hovedbestyrelsen og repræsentant for Enhedslisten i Europæisk Venstreparti

Den europæiske venstrefløj var hurtig til at fordømme Ruslands invasion af Ukraine, og det passer ikke, når stemmer på højrefløjen hævder, at der er væsentlige strømninger på den europæiske venstrefløj, som ikke gør dette. Lederen af den franske venstrefløj, Jean-Luc Mélenchon, udtrykte den generelle holdning på venstrefløjen, da han sagde: »Ukraine må have sin suverænitét igen, og de russiske soldater må forlade Ukraine«.

Der er enighed på venstrefløjen om at kræve Ruslands tilbagetrækning, give humanitær hjælp til Ukraine og fremme modtagelsen af flygtninge i Europa.

Ikke desto mindre er venstrefløjen kommet i strid modvind efter Ruslands invasion af Ukraine og bliver konstant beskyldt for at være 'Putin-venlig'.

Modsatte synspunkter

Der er imidlertid også stærke uenigheder om krigen i Ukraine på venstrefløjen på trods af mange fælles standpunkter. Uenigheden kan koges ned til, om man skal sende våben til Ukraine og støtte sanktioner mod Rusland.

Enhedslistens synspunkt er, at man i den nuværende situation skal sende våben til Ukraine, altså stemme for, at den danske

stat sender våben til den ukrainske stat. Enhedslisten går også ind for sanktioner mod Rusland. Det blev vedtaget i Enhedslistens hovedbestyrelse på opfordring af folketingsgruppen i foråret, og mandatet er blevet forlænget til 15. oktober.

Beslutningen var ikke enstemmig, men blev vedtaget med stemmerne 12 mod 9, og forlængelsen af mandatet skete med stemmerne 11 mod 6.

Kan man både støtte Ukraine med våben

(som leveres af NATO-lande, først og fremmest USA) og samtidig være imod NATO og en EU hær?

Lignende beslutninger er blevet taget i Vänsterpartiet i Sverige, i Vänsteralliancen i Finland og af Razem i Polen.

Det polske Razem har endvidere den holdning, at man går ind for NATO og endda en EU hær.

Det modsatte synspunkt repræsenteres af Die Linke i Tyskland og en række andre medlemspartier i Europæisk Venstreparti

(European Left). Et argument mod sanktioner mod Rusland er, at de blot vil ramme den russiske befolkning.

Den nyvalgte formand for Die Linke, Janine Wissler, opfordrer til, at der gøres alt for at forhindre en yderligere eskalering af Ukrainekrigen og for at nå frem til en forhandlingsløsning. Hendes parti afviser levering af tunge og offensive våbensystemer: »Vi henvender os til de mange mennesker, der er betænksomme og ikke ønsker at bøje sig for denne tilsyneladende mangel på alternativer til militær logik«. Mange mennesker i Tyskland er ifølge Wissler bange for »at glide ind i en tredje verdenskrig, for brugen af atomvåben«.

Die Linke er imod oprustningen af den tyske hær og tysk våbeneksport. Partiet går ind for sanktioner mod russiske oligarker og det russiske militær-økonomiske kompleks, men ikke for en øjeblikkelig gasembargo.

Udmeldelse af Diem25

Den tidligere græske finansminister Janis Varoufakis, der nu er leder af den paneuropæiske, progressive bevægelse Diem25, kræver en »øjeblikkelig forhandlet fred« – altså at Ukraine og Rusland skal sætte sig til forhandlingsbordet. Han mener, at en »endelig ukrainsk sejr vil føre til et totalt nederlag for alle«. Yderligere mener han, at man skal basere en fredstraktat på grænserne fra før 24. februar, selv om han også

indrømmer, at dette bliver besværligt at forhandle på plads med Rusland.

Razem, det polske parti, der gør mest for at fremme venstrefløjens støtte til våben til Ukraine, meldte sig ud af Diem25 i protest mod Varoufakis' udtalelser om Ukraine.

De mener, at konsekvenserne af ikke at sende våben med stor sandsynlighed vil blive, at Rusland får held med sit projekt med at besætte Ukraine – i hvert fald delvist – og at dette vil føre til, at Rusland fortsætter med at være en trussel mod Europa – ikke mindst Polen.

Der er en reel risiko for splittelse på den europæiske venstrefløj. Måske ikke i form af store deklamationer og udvandringer fra kongresser, men i form af mere og mere begrænset samarbejde

Der skal ikke være tvivl om, at Ukraines relative succes med at stoppe den russiske invasion ikke mindst skyldes våbenhjælp fra Vesten – først og fremmest fra USA. Sanktionerne, der begrænser Ruslands import af dele til våben, er også med til at forsinke og svække Ruslands våbenproduktion og produktion af præcisionsvåben.

NATO og venstrefløj

På den ene side har vi altså partier som Die Linke, som fastholder deres modstand mod NATO, oprustning og krig, og som er mod at sende våben til Ukraine.

På den anden side er der partier som polske Razem, der både går ind for EU og NATO, og som vil sende våben til Ukraine.

Men kan man både støtte Ukraine med våben (som leveres af NATO-lande, først og fremmest USA) og samtidig være imod NATO og en EU hær? Dette spørgsmål skaber uenighed – både på europæisk plan og i Enhedslisten.

Det finske Vänsteralliancen er eksempelvis med i den regering, som søgte om finsk medlemskab af NATO, og har tilsyneladende opgivet sin modstand mod NATO.

Det svenske Vänsterpartiet var på den anden side imod svensk optagelse i NATO.

Enhedslisten har frem til næste årsmøde vedtaget, at partiets mål stadig er, at Danmark, ligesom Sverige, skal stå uden for NATO. Men det forudsætter en konkret vurdering af den sikkerhedspolitiske situation og styrkelse af alternative samarbejdsformer på nordisk, europæisk og internationalt plan – på længere sigt et behov for at udvikle en ny sikkerhedsarkitektur som alternativ til NATO. Derfor igangsætter Enhedslisten nu en systematisk drøftelse af dette i samarbejde med venstrefløjspartier, især i Norden og Europa samt eksperter, fredsforskere, fagbevægelser og andre organisationer og bevægelser frem mod næste årsmøde.

Den 7. juni stemte folketingsgruppen imidlertid for at ratificere Sverige og Finlands medlemskab af NATO. Tidligere har Enhedslisten stemt imod at lade lande blive optaget i NATO (blandt andet Kroatien og Albanien i 2008).

Kongres i Europæisk Venstreparti

Der er kongres i Europæisk Venstreparti 9. til 11. december i Wien, hvor også Enhedslisten skal sende en delegation. Europæisk Venstreparti har længe haft som projekt, at man vil række bredere ud på venstrefløj, men det er ikke gået særlig godt, og de nuværende uenigheder gør det kun vanskeligere.

Der er således en reel risiko for splittelse på den europæiske venstrefløj. Måske ikke i form af store deklamationer og udvandringer fra kongresser, men i form af mere og mere begrænset samarbejde om færre og færre ting.

USA, Polen og Turkmenistan står relativt alene om at tilbagerulle abortrettigheder i en verden, hvor det de fleste steder er gået den rigtige vej de sidste 25 år. Med sin status som supermagt kan udviklingen i USA dog ende med at give rygstød til konservative kræfter i en række andre lande

USA'S ABORTSTRAMNINGER KAN STYRKE KONSERVATIVE KRÆFTER I ANDRE LANDE

UDLAND

Af Anna Trads Viemose, social- og ligestillingspolitisk rådgiver i Enhedslisten

Tidligere denne sommer blev en gravid 10-årig pige nægtet abort i Ohio, fordi hun var seks uger og tre dage henne. Tre dage længere henne, end hvad loven nu tillader – uden undtagelser i tilfælde af voldtægt eller incest.

Staten Mississippis nye abortlovgivning trådte i kraft 27. juni. Fire dage efter, at den konservative amerikanske højesteret omstødte dommen Roe v. Wade, der siden 1973 har sikret retten til abort. I USA er abort således ikke længere en grundlovsbeskyttet rettighed, men derimod et politisk spørgsmål, der skal afgøres af de enkelte delstater. I cirka halvdelen af staternes tilfælde betyder det, at retten til abort bliver begrænset i en sådan grad, at den de facto er ikke-eksisterende.

USA går imod strømmen globalt

Da Polens forfatningsdomstol strammede landets allerede restriktive abortlovgivning tilbage i 2021, kom det som et chok efter årtier med globale fremskridt for reproduktive rettigheder.

I løbet af de sidste 25 år har næsten 50 lande ifølge Center for Reproductive Rights liberaliseret deres abortlovgivninger. På bare de sidste fem år er der sket meget: Irlands abortforbud er blevet afskaffet ved en folkeafstemning. Argentina har legaliseret abort indtil 14. uge. Samtidig har Mexico, Ecuador, Colombia, Thailand, Sydkorea og New Zealand afkriminaliseret abort.

Også i USA og Polen er der tale

om konservative mindretal, der har haft held med at gå rettens vej for at stramme abortlovgivningen – stik mod flertallets vilje

I samme periode har kun fem lande for alvor strammet abortlovgivningen og kun tre i løbet af de seneste år. El Salvador kriminaliserede abort i 1998 og Nicaragua i 2006. Først 15 år efter, i 2021, strammede Polen sin abortlovgivning, hurtigt efterfulgt af Turkmenistan og nu USA.

I ingen af de tre lande er stramninger skabt af demokratiske flertal. Turkmenistans autoritære regime har sænket abortgrænsen helt ned til fem uger som led i et regulært angreb mod kvinders rettigheder.

Men også i USA og Polen er der tale om konservative mindretal, der har haft held med at gå rettens vej for at stramme abortlovgivningen – stik mod flertallets vilje. I Polen er mere end to tredjedele imod forfatningsdomstolens nyeste stramninger, ligesom 57 procent af amerikanerne er imod omstødelsen af Roe v. Wade.

Konsekvenser af abortstramninger

Med den amerikanske højesterets omstødelse af Roe v. Wade-dommen fra 1973 placerer USA sig dermed på listen over lande, der går tilbage, modsat den meget længere liste af lande, hvor det går fremad med de reproduktive rettigheder.

Det betyder først og fremmest, at gravide, der kunne have overlevet, dør. De dør som følge af usikre aborter, usikre graviditeter og usikre fødsler. Hundretusindvis gravide dør hvert år som følge af graviditets- og fødselsrelaterede komplikationer, og 13,2 procent af disse skyldes ifølge WHO usikre aborter. Hvis alle stater i USA forbød abort, ville mødre-

dødeligheden potentielt stige med 24 procent i landet.

Samtidig frygter abortforkæmpere de globale konsekvenser af omstødelsen af Roe v. Wade på baggrund af USA's normsættende status som supermagt.

Ifølge organisationen Ipas, der beskæftiger sig med reproduktive rettigheder, vil beslutningen eksempelvis blive brugt af konservative kræfter i Indonesien, Malawi og Nigeria som belæg for, at abort ikke skal ses som en menneskeret. Samme bekymring gælder i Europa, hvor antiabortaktivister ikke bare inspireres, men også sponsoreres af deres amerikanske meningsfæller.

Selv om gruppen af lande, der går tilbage på abortrettigheder, er relativt lille, kan det faktisk, at USA nu er en del af den, dermed have konsekvenser, der rækker udover landets egne grænser.

» Selv om gruppen af lande, der går tilbage på abortrettigheder, er relativt lille, kan det faktisk, at USA nu er en del af den, dermed have konsekvenser, der rækker udover landets egne grænser

Foto: Istock / Collage: Nanna Dithmer Geest

Aldrig før har de haft en venstreorienteret præsident i det historisk konservative Colombia. Men en fredsftale med oprørsgruppen FARC og en række massive sociale protester har åbnet det politiske rum for forandring i det voldshærgede og ulige land

COLOMBIA GÅR NYE TIDER I MØDE MED SIN FØRSTE VENSTRE-ORIENTEREDE PRÆSIDENT

COLOMBIA

UDLAND

Af Kristian Thorup og Mikael Hertoft, Rød+Grøn

Den ene kandidat var venstreorienteret og tidligere guerillasoldat. Den anden har kaldt Hitler »en stor tysk tænker«, raset mod eliten i en præsidentkampagne, der primært fandt sted på TikTok, og ført en antikorrupsionskampagne, mens han selv var anklaget for korruption.

Det var umuligt ikke at se anden valggrunde i Colombias præsidentvalg i år som en mistillids erklæring til det etablerede system og den politiske elite. Valgkampen fandt sted mellem den 62-årige socialist Gustavo Petro og den 77-årige populist Rodolfo Hernández, og da Petro i juni løb af med sejren, fik Colombia sin første venstreorienterede præsident i landets historie.

Det varsler ikke blot nye tider for det ulige og voldshærgede Colombia, men indskrives sig også i en bredere bølge af nye venstrefløjsregeringer i Latinamerika, som skyller hen over kontinentet i disse år. Venstrefløjen har de seneste år vundet magten i blandt andet Peru, Chile og Mexico, og mange tror, det kan gå samme vej i Brasilien til præsidentvalget til oktober.

Venstrefløjen er blevet mindre giftig

Venstrefløjen er tilsyneladende blevet mindre farlig at stemme på for vælgerne i Colombia, og det hænger sammen med en række begivenheder, der har udspillet sig de seneste år.

I 2016 lykkedes det den daværende præsident Juan Manuel Santos at indgå en fredsftale

Fortællingen om, at alt, der har med venstrefløjen at gøre, er 'guerilla', er ikke længere levedygtig. Fredsftalen har været med til at skabe det politiske rum, som muliggjorde de sociale protester i 2021.

Nina Lendal, aktivist i ngo'en Colombia Solidaritet

med oprørsgruppen FARC, hvilket var med til at afslutte mere en 50 års borgerkrig, der har kostet over 260.000 menneskeliv og drevet over syv millioner mennesker på flugt.

I 2021 oplevede Colombia omfattende sociale protester og uro, som blandt andet havde rod i en stigende ulighed under corona-krisen samt forslag fra den daværende regering om skattestigninger og yderligere privatisering af sundhedssystemet. Protesterne kulminerede i forsommeren 2021, hvor Colombia var lammet af vejblokader og massive demonstrationer i næsten tre måneder.

En gallupmåling fra før valget viste, at 75 procent af den colombianske befolkning mente, at landet var på vej i den forkerte retning.

Et nyt politisk rum

Fredsftalen med FARC, de sociale protester i 2021 og valget af socialisten Gustavo Petro hænger sammen. Det mener Nina Lendal, der bor i Colombia og er aktivist i gruppen Colombia Solidaritet, der er en uafhængig

ngo, som samarbejder med sociale bevægelser i landet. Hun er også en del af Enhedslistens Colombia-projektgruppe og har ad flere omgange været en del af gruppens valgobservationer i Colombia.

Tidligere har venstrefløjen i høj grad været associeret med de forskellige venstreorienterede guerillagrupper, som i årtier har ligget i kamp med staten og dens paramilitære allierede. Men ifølge Nina Lendal har fredsaftalen med FARC ændret dette:

»Selv om fredsaftalen på alle mulige måder er blevet syltet af den forrige regering, har den skabt grobund for forandring, fordi fortællingen om, at alt, der har med venstrefløjen at gøre, er 'guerilla', ikke længere er levedygtig. Fredsaftalen har været med til at skabe det politiske rum, som muliggjorde de sociale protester i 2021.«

Ifølge Lendal forsøger højrefløjen stadig at delegitimere sociale protester ved at forbinde dem med guerillabevægelserne. Men det er, som om det ikke har samme effekt som tidligere:

»Højrefløjen hævder stadigvæk, hver gang der er en demonstration, at den er indkaldt af guerillaen, og da de sociale protester udbrod i både 2019 og 2021, sagde højrefløjen, at det var ELN, der stod bag. Men det er, som om befolkningen sagde: 'Nu må I holde op! Det er ikke rigtigt. Det er folket, der går på gaden'.«

Et nyt venstre i Latinamerika

Ifølge Nina Lendal bør Gustavo Petro sammen med bølgen af nye venstrefløjsregeringer i regionen betragtes som et 'nyt venstre', der adskiller sig fra den venstrefløj, man tidligere har set på kontinentet.

»Mange af de tidligere venstreorienterede regeringer i Latinamerika har haft nogle grimme konfrontationer med lokalsamfundene, fordi de er blevet ved med at udvinde olie og lave mineprojekter. Der har Petro virkelig været klar i spyttet omkring, at der ikke skal udstedes flere minelicenser. Det er netop en ny venstreorienteret bølge i Latinamerika. Miljø fylder mere, og de oprindelige folk, afro-befolkningen og kvinder er i fokus. Det giver et helt nyt liv til den bevægelse.«

Hvad er forklaringen på, at der er en ny venstrefløjsbølge i Latinamerika?

»Jeg tror, der skal findes mange forskellige forklaringer fra land til land. Men samtidig er der også vildt meget inspiration. Jeg oplevede

under protesterne, at der var rigtig mange, der så mod Chile, så der er også bare en helt almindelig dominoeffekt. Det, at det er muligt andre steder, gør, at flere tør tro på det.«

En spirende tro på forandring

At Colombia har fået sin første venstreorienterede præsident, handler ikke kun om det ideologiske mulighedsrum, som er blevet udvidet med FARC-aftalen og de sociale protester. Det handler også om det colombianske valgsystem og den politiske vold, der har plaget landet i årtier, siger Nina Lendal:

»Lige siden koloniseringen har der kun været højreorienterede regeringer og en meget lille politiske elite, som har skiftedes til at have magten. Så vi var rigtig mange, der slet ikke turde tro på det lige til det sidste.

» Vi var rigtig mange, der slet ikke turde tro

på det lige til det sidste.

Selv da mange internationale medier skrev, at det så rigtig godt ud for venstrefløjen.

Jeg tænkte helt til det sidst: 'Højrefløjen vil ikke lade det ske'.

Nina Lendal, aktivist i ngo'en

Colombia Solidaritet

Selv da mange internationale medier skrev, at det så rigtig godt ud for venstrefløjen. Jeg tænkte helt til det sidste: 'Højrefløjen vil ikke lade det ske'. At højrefløjen ikke har kunne stjæle valget og lave valgfusk, skyldes blandt andet den store internationale opmærksomhed på valget. Men også, at Pacto Histórico (alliancen bag Petro, red.) foretog en virkelig solid valgobservation.«

Tidligere har venstrefløjen ikke kun lidt under valgfusk, men også været truet af omfattende politisk vold. Det har historisk været farligt at være venstreorienteret i Colombia. I 1980'erne blev over 5.000 medlemmer af venstrefløjspartiet Unión Patriótica systematisk dræbt af hæren og paramilitære grupper, og fra 1987 til 1995 er fem progressive præsidentkandidater blevet slået ihjel, ligesom det stadig er farligt at være leder af sociale bevægelser.

Den politiske vold har sammen med korruption og valgfusk bidraget til at skabe apati over for det politiske system, og mange colombianere havde før valget ifølge Nina Lendal helt mistet troen på Colombias demokrati. Men de sociale protester skabte grobund for fornyet håb.

»Rigtig mange af mine venner og bekendte fra de sociale bevægelser har aldrig stemt. De har sagt: 'Det her system er bare noget lort. Vi tror ikke på det. Det er korrupt og voldeligt'. Men i år er der mange, der har prøvet at give demokratiet en chance. Det er, som om de sociale bevægelser har skabt en energi, der har givet en helt ny tro på forandring.«

UTOPI – Hvis de sociale bevægelser bestemte

Politisk forandring skabes ikke kun af politiske partier i Folketinget, men i høj grad også af de sociale bevægelser i samfundet. Vi har bedt repræsentanter fra en række sociale bevægelser skabe et utopisk samfund uden at tage hensyn til nogen realpolitiske begrænsninger.

EN ANDEN VERDEN ER STADIG MULIG

Af Kristian Thorup, redaktør for Rød+Grøn

Vi nærmer os et folketingsvalg, og hvis man skal tro nogle af rygterne på vandrørene, kan der have været udskrevet valg, mens dette blad var i trykken og på vej ud til din postkasse. Med et forestående valg er det oplagt at gøre status over sejre og nederlag for de forskellige politiske partier, men også at minde os selv om de store visioner, som nogle gange bliver glemt i dag-til-dag-kampene for konkrete politiske fremskridt.

Men politiske forandringer er ikke kun de politiske partiers for-tjeneste. Forandring kommer ikke kun oppefra, fra magtens top i Folketinget. Den kommer også nedefra, fra de sociale bevægelser i samfundet, hvis arbejde konstant lægger pres på magthaverne og er med til både at formulere problemer og løsninger, som finder vej ind i folketingsalen.

De seneste år har været præget af en række stærke, politiske bevægelser, som både har vundet markante sejre og lidt store nederlag. Klimabevægelsen, kampen mod 'ghettopakken', kampen for ligeløn i omsorgssektoren og den antiracistiske kamp er bare nogle af de politiske bevægelser, der bidrager til at sætte problemer på dagsordenen.

Uden klimabevægelsen er det svært at forestille sig, at klimakampen var rykket så centralt ind i den politiske arena, at sidste folketingsvalg blev døbt 'klimavalget'. Uden MeToo-bevægelsen havde vi formentlig ikke fået samtykkeloven. Og de vedtagne minimumsnormeringer var formentlig ikke blevet vedtaget uden sociale bevægelser som #HvorErDerEnVoksen.

De sociale bevægelser er hele tiden med til at presse politikerne mod mere progressive og vidtgående løsninger. Men i deres kampe

mødes bevægelserne også konstant af tale om de 'politiske realiteter', 'nødvendigheder' og mangel på politisk vilje. De sociale bevægelser er fanget mellem deres egen kompromisløse idealisme og den politiske træghed, som de kæmper for at rykke ved.

De sociale bevægelser er fanget mellem deres egen kompromisløse idealisme og den politiske træghed, som de kæmper for at rykke ved.

Derfor har vi i dette tema spurgt repræsentanter fra en række vigtige, aktuelle bevægelser, hvordan de ville indrette samfundet, hvis de havde helt frie hænder til at gøre, som de ville. De har hver især fået lov til at skrive en fremtidsutopi, som ikke er tynget af 'nødvendigheder' eller realpolitiske omstændigheder, men hvor de har haft komplet frihed til at indrette alting forfra.

Det er der kommet en række utopier ud af – nye verdener, som slet ikke ligner den verden, vi lever i. Det er vores håb, at disse utopier kan hjælpe os med at tænke videre over alternative måder at indrette samfundet på og huske os på, at selv om mindre, konkrete sejre er vigtige, så må vi aldrig glemme at hæve blikket og kigge mod de større visioner, der skal forme vores verden i fremtiden.

Illustration: Nanna Dithmer Geest

Af Celeste Faurschou, aktivist
i Den grønne ungdomsbewægelse

SÅDAN ER FREMTIDENS BY. EN FRODIG SKOVBUND AF GRØNNE MULIGHEDER

I 2020'erne kom der pludselig skub i en radikal naturpolitisk forandring af København. Store færdselsveje blev nedlagt, og ny natur fik lov at skyde op overalt ud fra en helt ny tankegang om, at naturen ikke skulle eksistere på menneskets præmisser. Resultatet blev en helt ny storby, hvor det blev kulturen frem for naturen, der måtte leve i små øer

Vesterbrogade, en sommerdag. Solen slår hårdt og skarpt op fra fortovets grå fliser. Folk strømmer ud og ind af Episode, Vero Moda, Netto, tørrer sveden af deres deres pander. Uden for Espresso House sidder mennesker under parasoller ved cafeborde og snakker med bilernes susen som konstant underlægningsmusik. Vi kender denne by, men bag den ligger en anden by, en utopisk by, men dog en mulig by. En by, som jeg ønsker, min ufødte datter skal vokse op i.

Jeg ser hende for mig nu, min datter. Det er år 2030. Hun leger i gårdhaver, hvor de høje græsser står vildtvoksende og oplejede. Bortset fra en smal gangsti af fliser er alt belægning revet op, og jorden er blotlagt og plantet til igen. Vi lærer børnene navnene på sommerfuglene og at passe på de vilde bier, der summer på vej fra fra klematiserne på murene til kornblomsterne langs flisegangen. Af og til sker det, at et barn bliver stukket, så trøster vi og suger giften ud med sukkerknalder og fortæller dem, at det er okay, at naturen godt må være der, selv om den nogle gange er besværlig og gør ondt.

Byen efter 'Forgrøningsplanen'

Gårdens forandring er en del af en omfattende og radikal bymiljøpolitik, der er blevet ført i København over det sidste årti. De mange gennemgribende forandringer går under navnet 'Forgrøningsplanen'. »En visionær og modig plan for fremtidens bæredygtige by«, lød en af overskrifterne. Opbakningen til Forgrøningsplanen var overvældende, og planen blev da også udviklet af borgerne selv i et kommunalt borgerting bestående af et repræsentativt, men tilfældigt udvalg af borgere i byen. Efter et massivt pres har borgertingene endelig fået reel politisk indflydelse. På mange afgørende områder har 'Forgrøningsplanen' ændret byens ansigt fundamentalt.

En ny bygge lov er vedtaget. Hver nybygget kvadratmeter skal kompenseres med det dobbelte antal kvadratmeter natur. Dette opnås ved at etablere grønne gårdhaver, grønne facader og byhaver på tagene af alt nybyggeri.

En ny bygge lov er vedtaget. Hver nybygget kvadratmeter skal kompenseres med det dobbelte antal kvadratmeter natur. Dette opnås ved at etablere grønne gårdhaver, grønne facader og byhaver på tagene af alt nybyggeri. Også i de ældre kvarterer springer det grønne frem. En del af forklaringen er 'Biodiversitetspakken', som pålægger alle ejerforeninger og andelsforeninger at etablere gårdmiljøer, der understøtter flyvende bestøvere. Men langt de fleste foreninger går meget længere i forgrøningen, end påbuddet kræver. Omlægningen sker hurtigt og effektivt, for der er mange økonomiske hjælpepakker at søge, hvis en forening ønsker støtte til anlægning af gårdhaver og taghaver. I mange tilfælde viser det sig muligt med ganske få tilbygninger at skabe blomstrende køkkenhaver på det, der før var et sort eternittag.

Kulturen lever i små øer

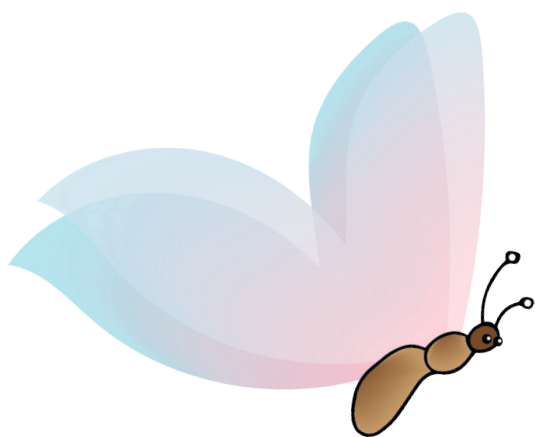
Alle de største hovedveje i byen er blevet nedlagt. På Gammel Kongevej, Jagtvej og H. C. Andersens Boulevard, er asfalten brudt op og grønne bæltter etableret. Dette netværk af grønne blodårer forbinder naturområderne i byen til hinanden, så dyrene kan bevæge sig mellem dem. Under parolen »Kultur-øer frem for natur-øer« er byens grønne områder nu blevet et hele. De grønne bæltter er afskærmede, så dyrene og naturen kan være i fred derinde. En ny måde at tale om natur og nytteværdi er slået igennem, og det er bredt accepteret, at naturens primære formål ikke er, at mennesker skal opholde sig i den. Den tunge trafik bliver ført under bæltterne ved hjælp af tunneller. Det besværliggør

Illustration: Nanna Dithmer Geest

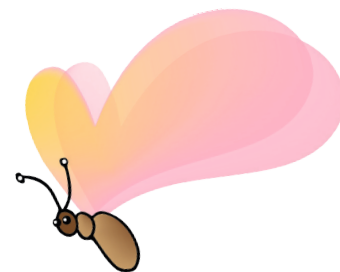
naturligvis trafikken, men mængden af biler i byen er alligevel faldet drastisk, efter at al offentlig transport i hele landet blev gjort gratis.

Jeg tager min datter i hånden, vi går ned ad fortovet. Elbusserne kører forbi os med jævne mellemrum, deres motorer spinder, lavmælte som søvnige katte. Og der holder sporvognen ind ved stoppestedet. Jeg stoler på den luft, min datter indånder. Jeg er ikke bange for de partikler, der gemte sig i luften, da jeg selv var barn her. Vi går i skyggen under de høje træer. En del af Forgrøningsplanen bestod i et omfattende udplantningsprojekt, og med hjælp fra både frivillige borgere og anlægsgartnere blev der plantet 100.000 store træer i byen. Det forekommer ubegribeligt nu, at der skulle gå så lang tid, før vi fandt ud at plante byen til med træer. Vi har jo længe vidst, at træerne afhjælper oversvømmelser ved at opsamle regnvand, og at de køler byen ned om sommeren, et naturligt Co2-neutralt klimaanlæg.

En by som en frodig skovbund

Når jeg cykler med min datter ud til en af de mange andelsbyhaver på Refshaleøen, cykler vi tit ud til kanten af øen og ser ud over vandet. Det åbne, vidtstrakte vandspejl føles særligt værdifuldt her. Lynetteholmen blev heldigvis ikke til noget. Det gjorde Kattøgatsforbindelsen og forbindelsen mellem Helsingør og Helsingborg heller ikke. Vi hilser på et par af de mange lystfiskere. Efter at hele Øresund blev fredet som marint naturreservat med et fuldstændigt stop af råstofudvinding og efter en stor indsats med at genetablere stenrev på havbunden, er hele Øresund blevet et fiskeparadis. Mens min datter og jeg luger i vores stribe jord i byhaven, kommer en skoleklasse forbi. Med skolereformen er mange nye fag om landbrug og permakultur blevet indført i folkeskolen. Dyrkning af madvarer udgør i det hele taget en langt større del af bylivet end tidligere, for landbruget er synligt overalt i byen. Både i kraft af de mange byhaver, men også på det store grøntsagsmarked ved Storkespringvandet, hvor skilte ved boderne gør os opmærksomme på, hvor kartoflerne, gulerødderne, spidskålen kommer fra.

» Alle de største hovedveje i byen er blevet nedlagt. På Gammel Kongevej, Jagtvej og H. C. Andersens Boulevard er asfalten brudt op og grønne bæltter etableret. Dette netværk af grønne blodårer forbinder naturområderne i byen til hinanden.

Forgrøningen førte en stærk tro på og vilje til forandring med sig – også til at sætte nye rammer op for byens indre marked. Strøget er ikke til at genkende. Kun 30 procent af butikkerne i centrum må være lejet ud til internationale butikskæder. 50 procent af bygningerne er øremærket til lokale producenter. De resterende 20 procent er øremærket til foretagender af almennyttig karakter, som fællesskøkkener, varmestuer, integrationshuse. I begyndelsen resulterede disse øremærkninger i tomme lokaler, men snart spirede lokale initiativer og forretninger frem, som når et stort træ vælter i skoven og giver plads og lys til mange hundrede små nye skud. Sådan er vores fremtids by. En frodig skovbund af grønne muligheder. 🌱

Af Erik Storrud, flygtningeaktivist

EN VERDEN UDEN GRÆNSER ER IKKE UTOPISK – DEN ER NØDVENDIG!

Grænserne mellem nationer omtales som noget naturgivent, vi ikke kan leve uden. Men mennesket har klaret sig hundreder af tusinder af år uden grænser, der altid har tjent interesserne for konger og de rige. Vi kunne leve i en verden helt uden grænser og med en universel ret til at migrere, hvorhen man ønsker

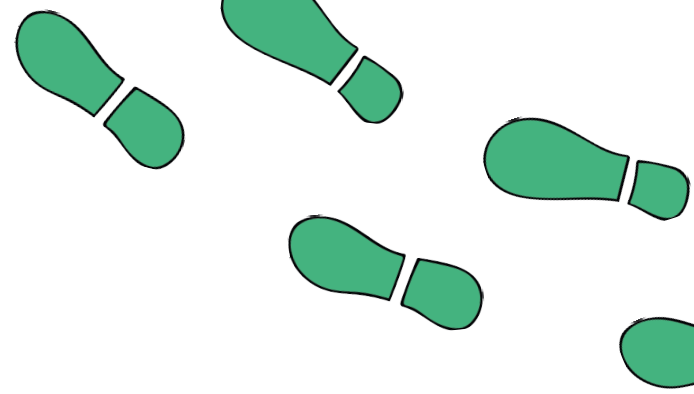

Da vores forfædre, menneskeaberne, i tidernes morgen kravlede ned fra træerne, var en af deres helt store evolutionære fordele deres store geografiske mobilitet. Aberne er afhængige af træer og skove, men vi mennesker kan vandre gennem brændende ørkener og over iskolde gletsjere. Fjerne horisonter stoppede med at være en forhindring for vores nysgerrighed, og mennesket begyndte at migrere. Det er noget, vi som art altid har gjort, og i al beskedenhed må man sige, at vi er rigtig gode til det. Så gode, at videnskaben faktisk stadig ikke helt har forstået, hvordan tidlige mennesker har formået at sprede sig til alle kontinenter, inklusiv adskillige små øer midt i Stillehavet. Uden denne evne til at flytte os havde vi som art aldrig overlevet vulkanudbrud, oversvømmelser, istider og klimaforandringer. Uden migration havde der simpelthen ikke været mennesker i næsten hele verden i dag.

At migrere ligger i vores natur. En logisk følge deraf er, at grænser og national identitet er et unaturligt fænomen. Grænser har i det meste af vores nedskrevne historie været et værktøj for konger, adelige og despoter til at holde styr på deres undersåtter. Før det klarede primitive mennesker sig fint uden grænser i omkring 300.000 år. Grænser var altså ikke nødvendige, før nogen ville eje jord og sikre, at arbejdskraften forblev på sin anviste plads. Grænser var altså ikke nødvendige, før nogen ville kontrollere og styre andre mennesker. Derfor er de selvfølgelig heller ikke nødvendige i et socialistisk samfund, hvor alle yder efter evne og nyder efter behov. Vi kunne leve i et globalt samfund, hvor grænser ikke betød noget for menneskers frie bevægelighed.

Grænser er ikke kultur

Betyder det så, at alle mennesker på jorden skulle være én grå, uniform masse med ét sprog og ét værdisæt i ét land styret af en global elite?

Sådanne indvendinger hører man ofte, når man forsøger at forklare idéen om åbne grænser. Men det er en misforståelse. Grænser er nemlig ikke det samme som kultur, og lokal kultur ville sandsynligvis have lige så god grobund i et grænseløst samfund som i den nuværende orden. I en verden, hvor mennesker var frie til at bevæge sig, ville der stadig findes områder med lokale sprog, vaner, kulturer og lokale forvaltninger, der kunne kaldes lande. Disse lande ville stadig kunne regulere lokale forhold og kapitalismen. De ville bare ikke kunne beslutte, hvem der boede inden for deres grænser.

I den situation ville det selvfølgelig også være smart for migranter at lære det lokale sprog, respektere den lokale kultur og overholde lokale normer, love og regler, når de migrerede til et nyt sted. Og der er ingen garanti for, at kulturmøder altid foregår smertefrit.

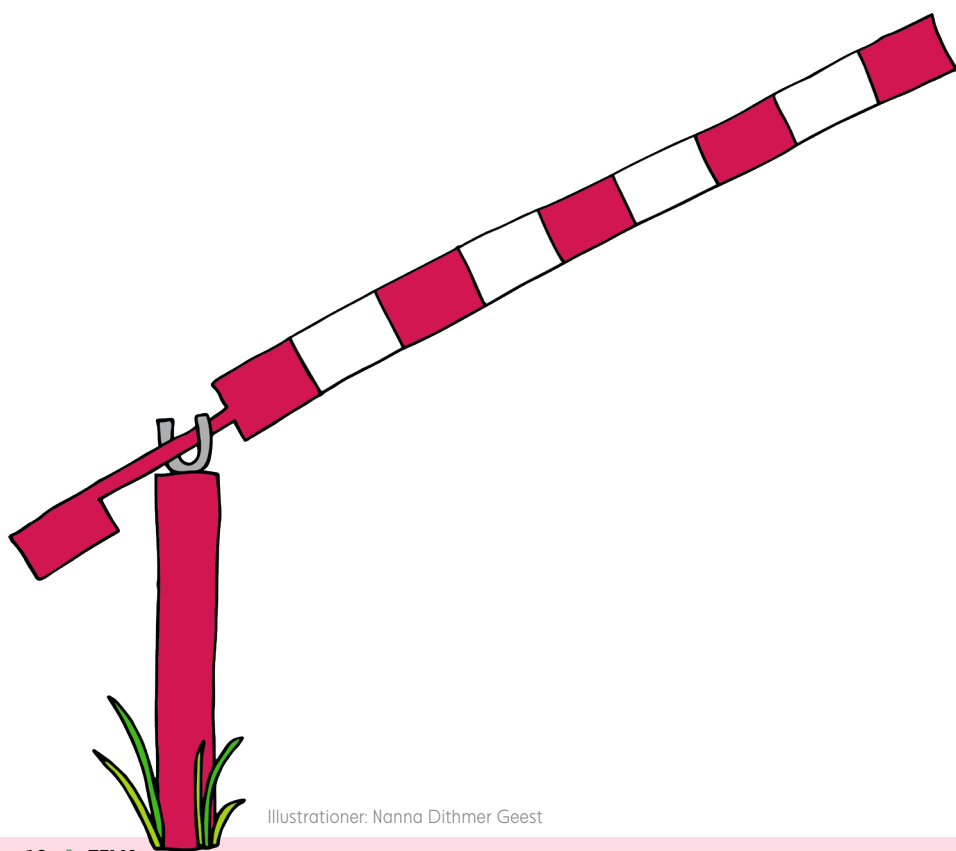
For at nå til min utopi ville det kræve, at alle mennesker i verden blev sikret retten til global, fri bevægelighed. Det kunne være FN, der fik magt til at håndhæve sådan en ret eller et betydeligt flertal af verdens lande.

En menneskehed klar til klimakrisen

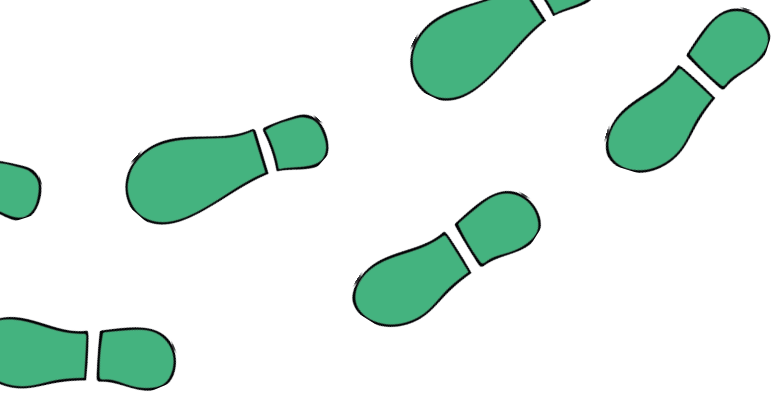
Klimaforandringerne vil i de kommende årtier radikalt ændre, hvilke områder af kloden der er beboelig for mennesker. Klimaforandringerne har nemlig ingen respekt for de grænser, gamle konger tegnede på simple kort.

At migrere ligger i vores natur. En logisk følge deraf er, at grænser og national identitet er et unaturligt fænomen.

Illustrationer: Nanna Dithmer Geest

De mest optimistiske estimater vurderer, at flere hundrede millioner mennesker vil være nødsaget til at flygte inden 2050 på grund af klimaforandringerne. De mere pessimistiske estimater anslår, at det vil være over en milliard flygtninge. Det er de rige lande i det globale nord, der står for hovedparten af udledningerne, mens det er de fattige lande i det globale syd, der vil lide hårdest under konsekvenserne af dem.

Antallet af kommende klimaflygtninge gør det helt tydeligt, hvor fortabt og kortsigtet højrefløjens ideal om lukkede grænser er. Den såkaldte 'flygtningekrise' i 2015 bestod i, at 1,3 millioner mennesker ville ind i Europa, og trods et stærkt europæisk grænsesamarbejde kunne man ikke forhindre størstedelen i at nå frem til deres destinationslande. Fremtidens klimaflygtninge vil tælle imellem hundrede og tusind gange så mange mennesker. Der findes intet, højreorienterede regeringer kan gøre for at stoppe så mange mennesker uden voldelige midler.

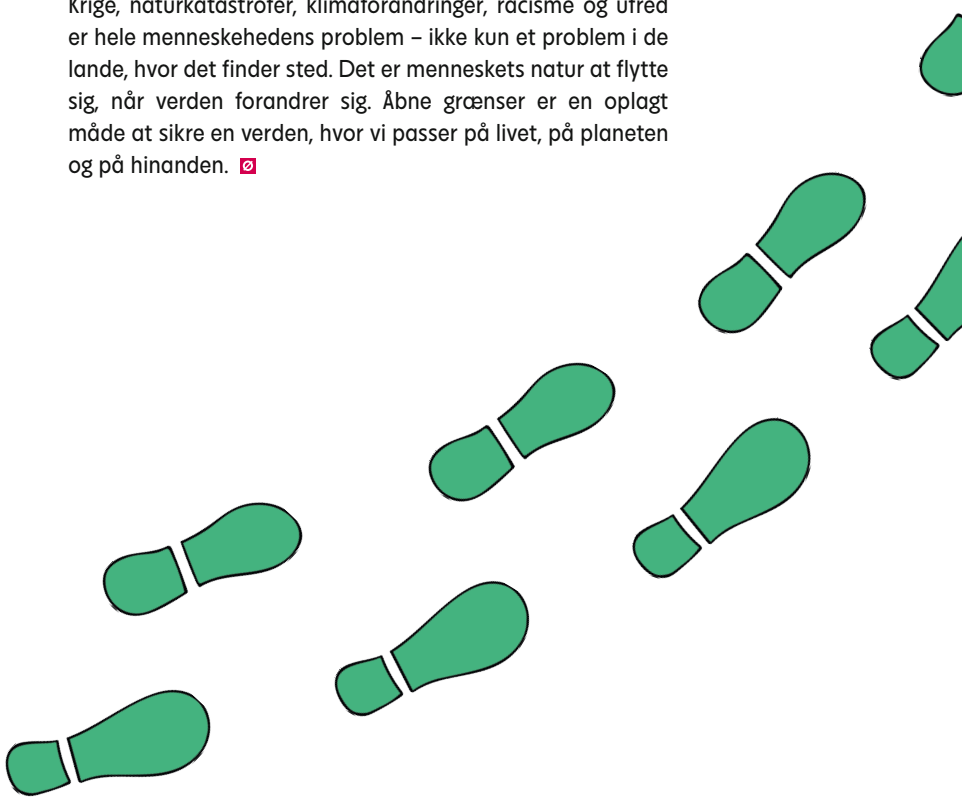
En verden, hvor alle har ret til fri bevægelighed, er ikke bare en retfærdig løsning på problemet. Det er sandsynligvis også vores eneste chance for at planlægge de kommende migrationer med den globale udsigt og ansvarlighed, der er nødvendig – og vores eneste chance for at komme igennem klimakrisen uden at gentage historiens mørkeste kapitler.

En verden uden racisme

Højrefløjens projekt i de fleste lande er at gøre deres lande så ubehagelige som muligt for flygtninge og migranter. Håbet er, at hvis vi lige strammer skruen en anelse mere – hvis vi lige gør udrejsecentrene lidt mere ubehagelige og umenneskelige – så vil flygtninge og migranter vælge et andet sted at tage hen. Det fører til en ondskabsfuld konkurrence mellem alle vestlige lande om, hvem der kan lave de mest ondskabsfulde og umenneskelige systemer, til når de uønskede udlændinge søger asyl eller ophold hos dem. De forskellige lande varierer marginalt i deres asylsystemer, men ingen ønsker at stå alene med alle flygtninge, så alle deltager i konkurrencen.

I min utopi ved vores ledere og politikere, at den konkurrence er tabt på forhånd. Alle har fri bevægelighed, så man kan ikke stoppe flygtninge og migranter i at bosætte sig noget sted alligevel. Udover at underminere hele højrefløjens projekt vil det også tvinge vores ledere til at tage de globale udfordringer alvorligt. Den eneste måde at reducere antallet af migranter på vil være at reducere behovet for at migrere. I stedet for at konkurrere om at holde migranter ude af Vesten vil vi få en konkurrence om, hvem der kan hjælpe bedst i nærrområderne. Hvis folk alligevel skulle have behov eller lyst til migrere, vil det være i alles interesse at sørge for, at integration og kulturmøder foregår så glat som muligt. Internationalt samarbejde og solidaritet vil blive en nødvendig del af alle rigere landes politik og administration. Det vil blive et globalt ansvar at løse lokale problemer som krige, fattigdom og naturkatastrofer. Måske vil det endda motivere verdens regeringer til at stoppe CO₂-udledningerne, før klimakrisen går endnu mere galt.

Mennesket har altid migreret og vil altid gøre det. Højrefløjens kan ikke stoppe det. De kan kun gøre kulturmøderne mere smertefulde for alle involverede. I stedet for et racistisk ræs mod bunden bør vi acceptere, at vi er én samlet menneskehed. Krige, naturkatastrofer, klimaforandringer, racisme og ufred er hele menneskehedens problem – ikke kun et problem i de lande, hvor det finder sted. Det er menneskets natur at flytte sig, når verden forandrer sig. Åbne grænser er en oplagt måde at sikre en verden, hvor vi passer på livet, på planeten og på hinanden. ☑

Antallet af kommende klimaflygtninge gør det helt tydeligt, hvor fortabt og kortsigtet højrefløjens ideal om lukkede grænser er.

Af Carl Emil Lind Christensen,
initiativtager til Lærlingeoprøret

I 2022 VAR DER IKKE MEGET PRESTIGE I EN HÅNDVÆRKERUDDANNELSE. SÅDAN ER DET IKKE LÆNGERE

Da Lærlingeoprøret brød ud i 2022, handlede det ikke kun om at skaffe flere ressourcer til erhvervsuddannelserne. Det var også en kulturel klassekamp for mere prestige til disse uddannelser. En kamp, som satte dybe spor i samfundet

DM i SKILLS

Året er 2050. Det er 28 år siden, at 270 lærlinge og svende startede det såkaldte 'Lærlingeoprør'. Der var dengang brug for, at resten af samfundet blev lige så stolte over erhvervsuddannelserne, som os lærlinge selv var.

Det hele startede med en hakket vals – et utilstrækkeligt stykke værktøj på Roskilde Tekniske skole, der lavede mærker i en af lærlingenes arbejde. Noget, han hurtigt fandt ud af, han ikke var den eneste, der døjede med. Det lærlingeoprør, der opstod af de fælles erfaringer med dårligt værktøj på erhvervsskolerne, endte med at blive trædesten til et helt nyt samfund, hvor praktiske kompetencer blev ligestillet med teoretiske. Det var en form for kulturel klassekamp, som lærlingene vandt, og den mangel på faglærte, som man kæmpede med i 2020'erne, er i dag en saga blot.

» I dag er det lige så normalt, at aviserne rydder forsiden for en 12 tals-teknikker som for en 12 talsstuderende

I dag er det lige så normalt, at aviserne rydder forsiden for en 12 tals-teknikker som for en 12 talsstuderende. DM i skills har vokset sig til et kæmpe show, som offentligheden følger spændt med i derhjemme bag skærmen. Danmark er nemlig helt i front ude i verden, når det kommer til at uddanne kvalitetshåndværkere. Det er hr. og fru Danmark enormt stolte over, og mange deltager glædeligt i fejringen af de unge håndværkertalenter.

I folkeskolerne er alle skoler blevet udstyret med et tidssvarende værksted. Da Lærlingeoprøret startede i 2022, var der 45.000 elever uden for uddannelse. Der var en mistrivsel-krise blandt unge. Det er helt vildt at tænke på i dag. I dag lærer eleverne ikke kun et håndværk. I værkstedet lærer de,

at indordning, selvdisciplin og gentagelser er uomgængelige evner for at lære de kompetencer, et håndværk kræver.

Solide håndværksevner har givet mange unge et fast holdpunkt i livet. Unge, der før følte en utilstrækkelighed i folkeskolen, føler sig nu mere end tiltrækkelige, når de brillerer i værkstedet, hvor det ikke kun er de teoretiske evner, der bliver værdsat, men også de praktiske. 'Man er, hvad man skaber,' siger håndværkslærere til elever rundt om i Danmark. Så når eleverne laver et helt perfekt stykke håndværk, så er de som mennesker helt perfekte i det øjeblik, de skaber det. Det kan være svært at forklare den følelse, men alle, der har prøvet at pege på noget og stolt sige »Se, det har jeg lavet,« ved, hvad der menes med vendingen 'Du er, hvad du skaber'. Og det har alle folkeskoleelever, fordi der i kølvandet på Lærlingeoprøret også opstod en diskussion af, hvordan vi udbreder kendskab til håndværksfagene på skolerne.

Klimakrisen gjorde erhvervsuddannelserne mere populære

Efter årtusindeskiftet tvang klimakrisen industrien og ikke mindst håndværkere til at være innovative og komme med nye løsninger. Det gav håndværkerne et endnu mere spændende arbejdsliv.

Mange klimabevidste unge begyndte at frygte for, at manglen på faglærte ville betyde, at Danmark ikke kunne bygge de løsninger, som var alfa-omega for at sikre klimaneutralitet. Derfor begyndte mange grønne organisationer at bidrage til rekrutteringen til erhvervsuddannelserne og kræve investeringer i dem. Det pres honorerede politikerne.

Klimamålene er for længst nået, men det skete kun, fordi mange unge krævede handling, og fordi de selv handlede ved at gå i lære i grønne virksomheder.

Lærlinge har arbejdet med CO2-fangst, vindmøller, Power-2-X, pyrolyse, fjernvarme og elektrificering, og det har gjort erhvervsuddannelserne til nogle af de mest populære uddannelser. Det blev også hjulpet på vej af, at dansk erhvervsliv gik sammen og skabte en grøn lærepladsgaranti til alle unge.

» Lærlingeoprøret kæmpede også en kamp for samfundets anerkendelse af unge, der står i lære – en kulturel klassekamp, om man vil.

En kulturel klassekamp

Sådan så samfundet langt fra ud i 2022. Det var derfor, vi var 10 unge håndværkere, der blev enige om at råbe vagt i gevær om tilstanden på de danske erhvervsuddannelser.

Vores opråb handlede ikke kun om, at vi gerne ville have politikerne til at grave dybere i lommerne og sikre bedre økonomi på vores skoler. Oprøret havde også en kulturel dimension, der handlede om ligeværd. Om at mennesker, der læser mange bøger og er dygtige til at citere Foucault, ikke er vigtigere brikker i samfundets puslespil end murere, tømrere og smede. Lærlingeoprøret kæmpede også en kamp for samfundets anerkendelse af unge, der står i lære – en kulturel klassekamp, om man vil.

Som en del af oprøret indsamlede vi i 2022 historier om lærlinges hverdag på skolerne. Hurtigt havde vi hundredevis af eksempler udover dem, vi selv havde oplevet:

»Jeg blev uddannet på de samme maskiner som min far for 40 år siden.«

»På mit SKP-center havde automatikteknikerne uden læreplads på et tidspunkt en periode på 3 måneder uden en lærer.«

»Loddekurset blev sparet væk, men til gengæld lærte vi at reparere fastnettelefoner, og dem er der stadig tonsvis af i omløb.«

»Jeg blev ikke erklæret uddannelsesparat, og det var en kæmpe mavepuster.«

Bullshit. Bullshit. Bullshit

I 2022 var det sjældent vores stemmer, der fik lov at rydde avisforsider.

Vi troede på, at vejen til, at flere ville vælge en erhvervsuddannelse, også gik gennem investeringer i bedre skoler. Der var få tekniske skoler, der var lige så velholdte, som gymnasierne, og det gjorde os vrede.

Alt for længe havde fortællingen om erhvervsuddannelserne været, at de var uforpligtende opholdssteder for unge mennesker med spændende bogstavkombinationer i deres diagnoser, der ikke blev erklæret uddannelsesparate. Det var bullshit.

Til uddannelsesvejledningen fik mange folkeskoleelever at vide, at hvis ikke de var så glade for at gå i skole og ikke fik så gode karakterer, ja, så var der selvfølgelig altid erhvervsuddannelserne. Det var bullshit.

Der var mange myter og fordomme om os unge faglærte. At man ikke kunne blive håndværker som kvinde. At det kun var for unge mennesker med for meget krudt i røven. At det var for unge mennesker, der ikke havde andre muligheder. Det var alt sammen bullshit.

Lærlingeoprørets spor i eftertiden

Hvis man åbner en overenskomst i år 2050, har lærlingeoprøret sat sine dybe spor: Pension fra dag et, uanset alder. Lønnen er en del højere end dengang. Men særligt én ting har mange lønmodtagere kunne mærke. Nemlig at der er kommet en uges ferie mere om året. Lærlingene var utilfredse med, at gymnasierne havde seks ugers sommerferie, mens lærlinge kun havde seks uger på et år. Sommerferien er et af de mest definerende tider for et ungt menneske. Her tager man ud og rejser med familien, tager på stranden med vennerne, og måske har man tid til at prøve at score hende den søde. Gymnasieeleverne havde dobbelt så lang tid til alt dette. Det gad lærlingene ikke finde sig i, og deres krav blev imødekommet.

I 2020'erne begyndte fortællingen om erhvervsuddannelserne at vende. Efter Lærlingeoprøret i 2022 manglede vi bare, at politikere og journalister begyndte at interessere sig lige så meget for rammerne på erhvervsuddannelserne, som de gjorde for universiteterne og gymnasierne.

Og det skete. Vi fik folk til at spørge sig selv, om man kæmpede lige så hårdt for kvalitetsundervisning på erhvervsuddannelser, som man kæmpede for retten til at tage flere bacheloruddannelser, få kandidat-SU, skabe mindre karakterpres på universiteterne og indføre et taxameterløft af humaniora. I 2022 var svaret nej. I 2050 er svaret heldigvis ja. 📌

» Klimamålene er for længst nået, men det skete kun, fordi mange unge krævede handling, og fordi de selv handlede ved at gå i lære i grønne virksomheder.

VIL DU VÆRE MED? VIL DU VÆRE MED? VIL

Med Enhedslistens nye app **VÆR MED** får du inspiration til nemme, politiske handlinger – det kan være at like og dele opslag, inspiration til vigtige diskussioner og mulighed for at invitere dine venner til et arrangement.

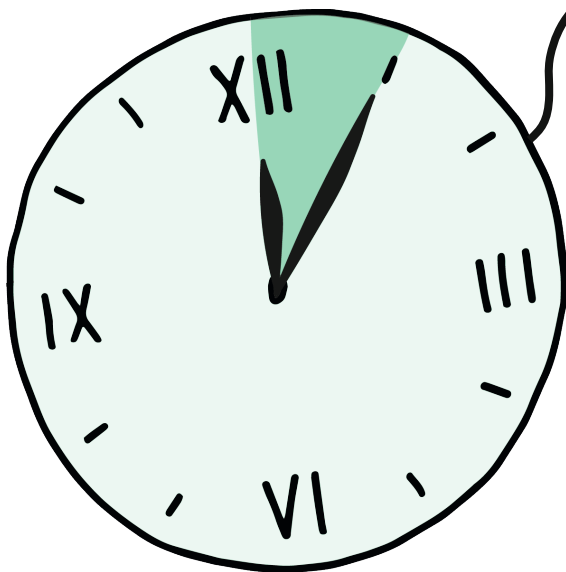
DOWNLOAD APPEN:

- 1: Hent appen i App Store eller Google Play
- 2: Opret dig som bruger
- 3: Vælg hvor ofte du vil have notifikationer
- 4: Så er du klar til at være med i kampen!

SÅDAN KAN DU BIDRAGE TIL ENHEDSLISTENS VALGKAMP

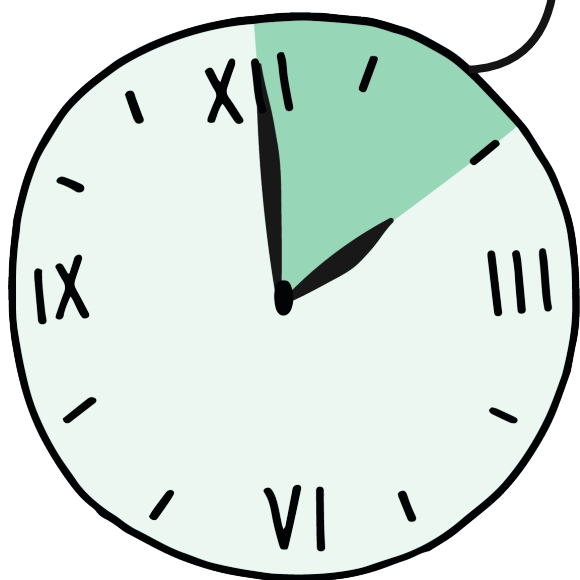
Hvis du har fem minutter

- Hent Enhedslistens aktivisme-app 'Vær Med'
- Følg Enhedslisten og vores kandidater på de sociale medier
- Donér penge til valgkampen – alle bidrag tæller i vores kamp for et rødt og grønt Danmark. Send penge via Mobilepay på 15517 eller send en sms med teksten 'EHL100' til 1919 og støt med 100 kroner
- Spred noget kærlighed og støtte i vores kandidaters kommentarspor på de sociale medier
- Like og del vores opslag på de sociale medier

Du kan altid kontakte de regionale koordinatore i dit eget område. De kan fortælle mere om valgkampen, og hvad det er muligt at bidrage med.

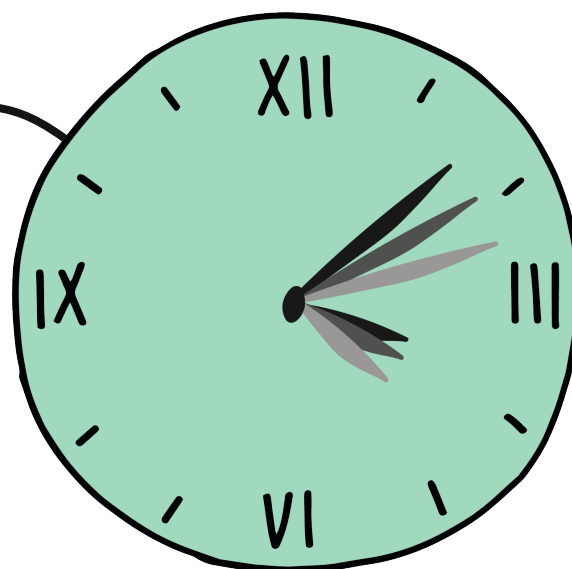
Du kan også finde mere information om og inspiration til folketingsvalget på vores.enhedslisten.dk

Hvis du har et par timer

- Henvend dig i din lokaldeling. Der er masser af måder at bidrage på – det kunne være at bage en kage til de frivillige på valgkampskontoret, hjælpe med at hænge plakater op eller noget helt tredje
- Tag en ven eller nabo med ned at stemme. Folk er mere tilbøjelige til at få stemt, hvis de følges med nogen
- Orientér dig i den region, du bor i, og find oplysninger om større arrangementer i dit område
- Tjek kalenderen på vores.enhedslisten.dk – der finder du forskellige begivenheder, du kan deltage i
- Stå i en stand til lokale arrangementer. Det kan være til et dyrskue, byfest eller noget helt tredje
- Det er oplagt at fejre valgresultatet (der forhåbentlig bliver rigtig godt). Det kan gøres i din egen afdeling, og ellers afholdes der også en stor valgfest i København, der er åben for alle

Hvis du har længere tid

- Skriv til spidskandidaten i dit område. Der er masser af muligheder for at bidrage til deres valgkamp. De fleste spidskandidater har lagt kontaktinformationer op på deres sociale medier
- Henvend dig i din lokalafdeling. De arrangerer blandt andet hustandsomdeling af valgmaterialer og deler materiale ud til folk på gaden
- Arrangér gadeaktioner eller andre happenings – du kan få inspiration til events på vores.enhedslisten.dk

De gammeldags partistrukturer appellerer ikke længere i samme grad til de yngre generationer, og venstrefløjspartierne i Skandinavien er derfor gået sammen om at skabe aktivisme-appen 'Vær med'. Den skal fange yngre aktivister, som ønsker at deltage på en anden måde. Nils-Erik Aasen Flatø fortæller her om erfaringerne fra Norge

ER EN APP FREMTIDEN FOR POLITISK AKTIVISME?

RUNDT I Ø-LANDET

Af Nils-Erik Aasen, organisationsrådgiver i Socialistisk Venstreparti
Oversat af Marianne Jensen

Socialistisk Venstreparti (SV) er vokset en del de seneste år, og i dag er vi 16.600 medlemmer! Det betyder ikke, at vi har 16.600 aktivister, men vi arbejder på det.

Nogle er medlemmer for at vise støtte og ønsker ikke at engagere sig udover det – hvilket er helt i orden. Mange af vores medlemmer har lyst til at bidrage og være med, men ofte har de ikke tid eller mulighed for at være frivillige. Så hvordan skal de være med i kampen?

Udfordringen er ikke ny, og vi har længe arbejdet med, hvordan vi får dem med, der ikke påtager sig frivillige poster eller tjanser. Vi ønsker at finde nye måder at være aktiv på og ikke erstatte de måder, der allerede findes. Det skal være noget, som kan lægges ovenpå de eksisterende strukturer. Vi vil udvide kredsen af medlemmer, som bidrager og styrker bevægelsen.

Derfor har vi lanceret SV-appen: For at give alle medlemmer mulighed for at engagere sig og være aktivist – eller apptivist – når de selv har tid og lyst. Alle skal kunne være med og føle sig som en del af venstrefløjen, der hver dag kæmper for klimaet og mod ulighed.

Appen er et moderne og effektivt værktøj til organisering og mobilisering af aktivister. I

begyndelsen havde vi lister på papir, kopi-maskiner og breve. Så tog excel-arket over og e-mails erstattede almindelig post. Appen er den hidtil mest moderne løsning til at organisere og kontakte mennesker. Det er en positiv udvikling, som gør gammeldags aktivisme endnu lettere.

Brugernes yndlingsopgaver

Vi lancerede appen i efteråret 2021, to uger inden valgdagen, og i denne periode lagde vi en opgave op om dagen. Opgaverne kunne være at dele videoer, billeder eller status-opdateringer på de sociale medier eller at snakke med venner og kolleger om SV's politik. Inden valgdagen havde 1.481 personer downloadet appen, og i slutningen af september havde 785 'apptivister' tilsammen løst 3.993 opgaver. I gennemsnit er det fem opgaver hver.

I fremtiden skal det være så enkelt som muligt at være aktivist i SV, og som medlem skal du vide, at der er brug for dig og din måde at bidrage på.

Den opgave, der var mest populært, var 'Snak med en ven om valget'. Vores vurdering er, at det skyldes, at mange gerne vil deltage i politiske samtaler, men ikke føler, at de ved nok om SV's politik. Derfor har fokus i mange opgaver været at klæde medlemmerne på med information og gode argumenter. På den måde kunne de føle sig trygge ved at snakke om klimakrisen, og hvorfor SV er partiet med de bedste løsninger. I juni gennemførte vi en test af appen med 167 deltagere, der efterfølgende skulle besvare et spørgeskema. Blandt disse deltagere var det opgaver med information om SV-politik, de vurderede som de bedste.

Appen skal give dig det, du har brug for til at fremme socialistisk politik der, hvor du er. Derfor ligger der, udover de daglige opgaver, også informationer i SV-appen, eksempelvis 'SV fra A - Å' og 'Ressursbanken'. Her findes de gode SV-svar på tidens store spørgsmål såvel som debillede til de sociale medier og information om kampagner.

En ny form for aktivisme?

I SV er vi overbeviste om, at ingenting kan erstatte den direkte kontakt med vælgerne eller den direkte kontakt med og mellem aktivister. At vi møder hinanden, snakker om, hvad der optager os, og giver et godt indtryk af SV ved at være der, hvor folk er. Akti-

visterne er vores vigtigste ressource til det.

Den bedste måde at herved nye medlemmer på er for eksempel at spørge folk direkte »Er du medlem af SV? Kunne du tænke dig at blive det?«. Som medlem kan man godt have brug for hjælp til at tage den snak, og den hjælp får du i appen. Det kan være tips til at herved nye medlemmer og information om, hvordan man lettest melder sig ind i partiet.

I dag er der mange, der får deres nyheder gennem digitale platforme, og de digitale platforme er der, hvor de former deres verdensbillede. Derfor er det vigtigt, at vi også er til stede på de platforme og giver vores medlemmer information, materiale og opfordringer til at fremme SV's sager.

Appen gør os mere tilgængelige og bringer os tættere på medlemmerne. Når de har lyst til at være med og påvirke samfundet, så er vi lige ved hånden. I fremtiden skal det være så enkelt som muligt at være aktivist i SV, og som medlem skal du vide, at der er brug for dig og din måde at bidrage på.

Fremtiden for SV-appen

For at appen skal fungere for brugerne, har det været vigtigt for os at få tilbagemeldinger fra vores aktivister. Vi har spurgt, hvad de mener fungerer godt og mindre godt, og hvad de mener, skal ændres og forbedres.

En af vores aktivister fortæller, at hun synes appen er let at bruge, og at der er en god mængde af opgaver, der alle er meget

interessante. Særligt har information om de politiske mærkesager, vi har fået igennem, og hvorfor de er vigtige, været meget nyttige for hende. Det giver hende mulighed for at snakke om sagerne med folk, hun kender – noget, der særligt er nyttigt i en valgkamp!

Udover det drømmer hun også om flere muligheder i appen, og mange af dem arbejder vi allerede på (flere af dem vil Enhedslisten også kunne bruge i sin valgkamp):

1. **Invitation til arrangementer**, som for eksempel valgkampsaktiviteter, direkte i appen.
2. **Kalenderoversigt** – hvad sker der i mit område?
3. **Tilbud om at bidrage** med noget til arrangementer – »kan du tage kaffe med til vores strandtur i morgen?«
4. **Et arkiv**, hvor man kan finde opgaver, man tidligere har fået tilsendt i appen.
5. **Mulighed for at vælge**, hvilke slags opgaver man ønsker, baseret på ens interesser.

Aktivisten er meget tydelig i sin vurdering af appen: »Selvfølgelig er det fremtiden. Man skal have tilgang til al information og alle muligheder på ét sted. Det er en meget enkel måde at nå ud til folk på. Der er mange muligheder, som vi må videreudvikle på.«

Den eneste måde, vi kan få appen til at være det, vi ønsker, den skal være, er, hvis du i Danmark også er med og bruger den! Download 'Vær Med', løs de opgaver, der passer dig, arkivér dem, som ikke gør, foreslå appen til dine venner, og giv feedback og forslag til Enhedslistens undervejs. Sammen skaber vi fremtiden! 📱

Du kan downloade den danske version af appen, som har navnet 'Vær med', på App Store og Google Play.

Appen gør os mere tilgængelige og bringer os tættere på medlemmerne. Når de har lyst til at være med og påvirke samfundet, så er vi lige ved hånden.

VALGKAMPEN ER EN OPLAGT MULIGHED FOR AT FÅ NYE MEDLEMMER

I juli fløjtede RGU officielt sin valgkamp i gang, og lige siden er vi stormet ud over stepperne for at fortælle om vores rød-grønne løsninger. Valgkampen er en oplagt mulighed for at få nye medlemmer, starte nye afdelinger og vise unge socialister overalt i landet, at de ikke er alene

NYT FRA RGU

Af Sarah Abildskov, Rød-Grøn Ungdom

Mandag den 18. juli trykkede vi i Rød-Grøn Ungdom på valgknappen og skød officielt ungevalgkampen i gang. Midt i sommerferien samlede vi os til et online valgkampskickoff, og vores egen lille valgkampsledelse (Olivia Koefoed Olesen, Frederik Dahler og Sarah Abildskov fra forretningsudvalget) præsenterede RGU's ti mærkesager, ni målsætninger, ti kandidater og seks nationale handlingsdage samt datoerne for valgkampsworkshops i hele landet fra Bornholm til Thy.

Det går forrygende – allerede efter få dages onlinemobilisering fik vi samlet nok unge socialister i det sydjyske til at starte en spritny lokalafdeling i Esbjerg!

I RGU ser vi det som vores vigtigste mission at få det kommende folketingsvalg til at handle om politik frem for proces og personfnidder. Vi vil tale med tusindvis af unge om reelle løsninger på de problemer, vores generation står overfor. Vi går til valg på ti mærkesager, der skal bekæmpe ulighed og sænke CO2-udslippene: Vi vil have gratis tandlæge, beskatte afkast på boligsalg, stoppe udvisninger af asylansøgere til lande med usikre forhold, sikre ligeløn i de kvindedominerede fag, give inflationshjælp til lavindkomstgrupper, sikre en lærepladsgaranti

til erhvervsskoleelever, indføre en høj, ensartet CO2-afgift, kræve en ny landbrugsreform, have bedre og billigere offentlig transport og sørge for, at Danmark betaler sin klimagæld til det globale syd.

Ny lokalafdeling i Esbjerg

Rygraden i vores valgkamp bliver vores nationale handlingsdage, som skal aktivere medlemmer i alle vores lokalafdelinger, styrke fællesskabet og udvide vores organisation. Når valgkampen kommer til sin ende på valgdagen, har alle vores lokalafdelinger lavet SoMe-storm, delt flyers ud, gået dør til dør, ringet rundt til alle deres medlemmer og lavet bannerdrops for at få ungdommen til at stemme rød-grønt. Og til sidst har de selvfølgelig holdt en kæmpefest for at fejre deres indsats. Det ved vi allerede nu, at de i dén grad fortjener – for lokalafdelingerne er allerede i fuld gang med at planlægge, hvordan de vil bidrage til, at vi når vores nationale målsætninger.

Planlægningen foregår på de åbne valgkampsworkshops, vi i øjeblikket turnerer rundt i landet med. Her mødes lokalafdelingerne med nye, nysgerrige ansigter til

konceptudvikling, eventplanlægning og medlemsmobilisering. Og det går forrygende! Allerede efter få dages onlinemobilisering fik vi samlet nok unge socialister i det sydjyske til at starte en spritny lokalafdeling i Esbjerg! Vi glæder os meget til at byde dem velkommen i vores fællesskab.

Det er lige præcis dét, der er vores ungevalgkamps eksistensberettigelse. Vi skal skabe gejst, fremlægge visioner og åbne op over for alle, der gerne vil være med til at male Folketinget rød-grønt. Det gør vi ved at være til stede og råbe højt – særligt de steder i landet, hvor man som ung socialist kan føle sig lidt alene. Vi er mange, der har været lige præcis dér, indtil vi fandt vores vej ind i Rød-Grøn Ungdom. Og nu, hvor vi er i valgkamp, har vi den ideelle mulighed for at hjælpe Danmarks unge venstrefløj ind i et stærkt fællesskab og overbevise ungdommen om, at Enhedslistens løsninger naturligvis er de rigtige! 🗳️

Foto: Rød-Grøn Ungdom

SOCIALISTISK AFTENSKOLE

Enhedslisten, SUF og RGU Aarhus afholder Socialistisk aftenskole otte torsdage i efteråret 2022 og foråret 2023.

Sted: Huset Trøjborg, Kirkegaardsvej 53, Aarhus
Tilmelding til lisbethhaaruhd@icloud.com
Det er gratis at deltage.

Torsdag den 1. september, kl. 19-21

// **Filosofi, samfundsforandring og menneskelig udvikling**

- Hvordan Marx' revolutionære materialisme kan forklare samfundsforandringer (ved lektor i filosofi, Andreas Beck Holm)

Torsdag den 29. september, kl. 19-21

// **Marxisme, filosofi, utopi og videnskab**

- Hvad er forholdet mellem marxismen og videnskaberne? (ved professor emeritus i filosofi, Uffe Juul Jensen)

Torsdag den 27. oktober, kl. 19-21 // Klassekampen før og nu

- Klassekampens former gennem historien (ved Ph.d. i sociologi Andreas Muller Muldvad)

Torsdag den 24. november, kl. 19-21

// **Marxisme, vækst og klimakrisen**

- Hvilke teoretiske og politiske værktøjer kan Marxismen give os til at løse klimakrisen? (ved lektor Laura Horn)

Torsdag den 5. januar, kl. 19-21

// **Revolutionære bevægelser, politik og dialektik**

- Hvorfor revolutionære forandringer kræver revolutionær teori (ved professor emeritus i filosofi, Uffe Juul Jensen)

Torsdag den 2. februar, kl. 19-21

// **Feminisme og kapitalismekritik**

- Om forholdet mellem feminisme og kapitalismekritik (ved lektor i idéhistorie, Louise Fabian)

Torsdag den 2. marts, kl. 19-21

// **Den globale kamp mod ulighed**

- Hvad skaber den globale ulighed? (ved adjunkt i politisk økonomi, Rune Møller Stahl)

Torsdag den 30. marts, kl. 19-21 // Racisme og marxisme

- Étienne Balibar om racismens komplicerede forhold til klassekampen (ved videnskabelig assistent Andreas Beyer Gregersen)

BRUGER JERES AFDELING FOR MEGET TID PÅ UFRUGTBARE DISKUSSIONER OG PERSONFNIDDER?

Hænger I fast i en afdelingskultur, hvor det er svært at være uenig?

Så kontakt **Konfliktteamet!**

Konfliktteamet kan hjælpe jeres afdeling eller bestyrelse med at skabe en konflikt håndterende kultur, så I kan bruge jeres tid og energi på det, I gerne vil: At udvikle politik i stedet for at lade ufrugtbare konflikter fylde for meget.

Vi kan arbejde med hele bestyrelser og afdelinger, såvel som med enkeltpersoner i konflikt med hinanden.

Vi kommer ikke med en færdig løsning til jer, men hjælper jer med at finde jeres egne løsninger. Vi arbejder under tavshedspligt og rapporterer ikke om de forløb, vi indgår i.

Kontakt

Grethe Bidstrup // 31 10 28 68 // kteam@enhedslisten.dk

INTERNATIONALT UDVALG

IMPERIALISME-STUDIEKREDS 2

Møderne holdes i Studiestræde 24 i København, og der vil også være mulighed for zoom-deltagelse.

Møde 1, onsdag den 24. august kl. 19

// **Hvad er imperialisme?**

- Imperialismen år 2022 i lyset af Lenins imperialisme-opfattelse (ved Mikael Hertoft)
- Nyere imperialismeopfattelser, herunder Samir Amin med inddragelse af Immanuel Wallersteins verdenssystem-teori (ved Flemming Larsen)

Møde 2, onsdag den 14. september kl. 19

// **Mod en multipolær verden**

- Er Rusland imperialistisk? (ved Mikael Hertoft)
- Er Kina imperialistisk? (ved Jette Kromann)
- Er EU imperialistisk? (ved Inger V. Johansen)

Møde 3, onsdag den 5. oktober kl. 19

// **Imperialisme og krig**

- Rosa Luxemburg om imperialisme og krig (ved Marie Frederiksen)
- USA's krige (ved Hans Aalborg)

Møde 4, onsdag den 2. november kl. 19

// **Imperialisme, sult og Afrika**

- Vijay Prashad om verdens fødevarer-situation (ved John Graversgaard)
- Imperialisme og Afrika (ved John Graversgaard)

Møde 5, lørdag den 19. november kl. 10-17

// **Grønland, Latinamerika, klima og pandemi**

- Imperialismen og Grønland/Arktis (ved Christian Juhl)
- 3F International i Latinamerika (ved Jesper Nielsen, 3F International)
- Imperialismen i Latinamerika (ved Niklas Zenius Jespersen)
- Imperialismen og klimakrisen
- EU, pandemien og vacciner (ved Vibeke Sypli Enrum)
- John Bellamy Fosters arbejde om imperialisme og økologi (ved Flemming Larsen)

Møde 6, onsdag den 7. december kl. 19

// **Paneldiskussion og afrunding**

- Paneldiskussion mellem en række antiimperialistiske organisationer og afrunding

Skriv til flemm.larsen@gmail.com for tilmelding og få tilsendt forberedelsesmateriale 7-14 dage før møderne.

Medlemstal

Enhedslisten havde den
22. august 8.793 medlemmer.

Karaktererne i den amerikanske forfatter Torrey Peters første roman har alle et ønske om at bryde med de gældende normer for køn og familiemønstre. Der er dog ingen lette svar og løsninger, kun en masse smerte og uretfærdighed krydret med et lille, spirende håb

I 'DETRANSITION, BABY' ER TRANSKØNNETHED ET SMERTEFULDT OG KOMPLICERET VALG, DER KAN GØRES OM IGEN

BOGANMELDELSE

Af Marianne Jensen, kampagnemedarbejder i Enhedslisten og anmelder for Rød+Grøn

Dufte er det mest effektive middel til at aktivere vores hukommelse. Når ens hukommelse bliver aktiveret af skrift eller billeder, sker det gennem en associationsrække, hjernen selv skaber. Med dufte bliver associationsrækken sprunget over. Vi lander midt i det, vi forbinder med duften.

Den amerikanske forfatter Torrey Peters' roman, 'Detransition, Baby', hævdede sig på samme måde over associationsrækken i min hjerne. Som en duft kastede den mig direkte tilbage til den lesbiske bar i Aarhus, hvor jeg plejede at arbejde for nogle år tilbage. På den bar var hele bogens vokabularium hverdags-sprog og den smerte og ydmygelse, der findes i queermiljøet, lå hele tiden lige under overfladen. Alt dette fik jeg kastet tilbage i hovedet, da jeg mødte karakterne Reese, Ames og Katrina.

Kønsskiftets omkostninger

Bogen starter der, hvor hollywoodfilmene ofte slutter. Ikke med erkendelsen af at være 'født i den forkerte krop' og den efterfølgende lettelse og afklaring ved at lande i 'sin rigtige krop'. Men med oplevelsen af alt det, der

kommer bagefter. Hvor kønsskiftet ikke er vejen til evig frelse, men derimod en smertefuld og kompliceret beslutning, der kan gøres om igen.

I romanen følger vi blandt andet Ames, som engang var en transkvinde, der hed Amy, og før det en mand, der hed James. I sin periode som Amy var hun i et forhold med Reese, der også er transkvinde. Ames er ikke skiftet tilbage til at være mand, fordi han ikke længere føler sig som en kvinde, men fordi omkostningerne ved at være transkvinde var for store. Med transitionen fulgte en vold, had og udsathed, der til sidst blev for voldsom. I en tro på, at de kvindelige kønshormoner, han har taget en årrække, har gjort ham steril, kommer han til at gøre sin flirt Katrina, der også er hans chef, gravid.

En queer familiekonstellation bliver til

Romanens plot starter med Katrinas graviditet. Katrina, som Ames gør gravid, har efter et kuldsejlet ægteskab og en spontan abort et meget ambivalent forhold til moderskabet. Hun længes efter noget andet; hendes 'queer side', som hun selv beskriver den. Graviditeten er derfor først en streg i regningen for

hende, men Ames foreslår at gøre sin eks-kæreste Reese til en del af deres familie, og med denne alternative familiekonstellation får Katrina sin længsel efter at bryde med de gængse normer stillet. Det er snarere hendes 'queer længsel', der får hende til at indgå i familiekonstellationen, end et egentligt ønske om at være mor.

Modsat Katrina nærer Reese et brændende ønske om at blive mor. Moderskabet, som for Katrina føles begrænsende, er for Reese ideallet. Både på grund af hendes ønske om at få et barn, men også fordi titlen og rollen som mor endegyldigt kan legitimere hendes status som kvinde.

Reese introduceres i familiekonstellationen på Ames' opfordring, da han ved, at et barn er Reeses største ønske. På den måde kan han give Reese det, hun allerhelst vil have, og samtidig løse sit eget ubehag ved tanken om at være far i en klassisk kernefamilie.

» Det er imponerende, at en roman, der både rummer vold, begravelser og stoffer, alligevel formår at efterlade en med et spirende håb for fremtiden

På den måde bliver familiekonstellationen frisættende for dem alle tre. En familiekonstellation, der gør op med den klassiske kernefamilie, men som, netop på grund af vores fattige opfattelser af familieformer, alligevel bliver til på grund af kernefamilien – blot som et oprør mod den, som alt det, ingen af dem ønsker at leve i. Som læser bliver man ikke blot flue på væggen i et queermiljø befolket af transkvinder, man får også lov til at være en del af det livtag med kernefamilien, som rigtig mange mennesker går og drømmer om. Et livtag, som gentagende gange støder hovedet mod en mur af biologi, normer og lovgivning.

Et spirende håb midt i fortvivlelsen

Detransition, Baby er ikke et opslagsværk, man ville kunne finde på Center for Kønsidentitet, der forklarer dig transkønnethed fra A til Å. Den er heller ikke en debatbog, der fortæller dig, hvad du skal mene, og hvad der er 'de rigtige holdninger'. Den er derimod en brutal og indsigtfuld, vred, uretfærdig og ærlig roman, som man til tider alligevel kan fornemme en flig af håb i. En flig, jeg havde lyst til at tage med mig og finde frem på de dage, hvor jeg har min tvivl om mulighederne for en bedre verden.

Romanen er ikke så naiv, at den rask væk foregiver at nedrive alle de konventioner og normer, vores samfund hviler på (hvilket ellers kan virke som en tillukkende idé). Men den lægger øre til store visioner, tager dem

med og leger med dem i jagten på noget nyt,

der rummer et spirende håb. Bogen er til tider på sin vis politisk ukorrekt (her kan nævnes fetchicering af hiv-positiv sex og voldelige forhold), men den er det på sine egne præmisser. Den har ikke nogen ambition om at tilfredsstille en identitetspolitisk dagsorden, der til tider kan være præget af en så omfattende politisk korrekthed, at størstedelen af befolkningen holder sig væk. I stedet formår romanen at invitere heteroseksuelle og ciskønnede læsere ind i et miljø, hvor de transkønnede bestemmer både dagsordenen og sprogbruget.

Det er imponerende, at en roman, der både rummer vold, begravelser og stoffer, alligevel formår at efterlade en med et spirende håb for fremtiden. Dermed bliver 'Detransition, Baby', til en roman, der er helt sin egen og uden tvivl den første af sin slags. ☑

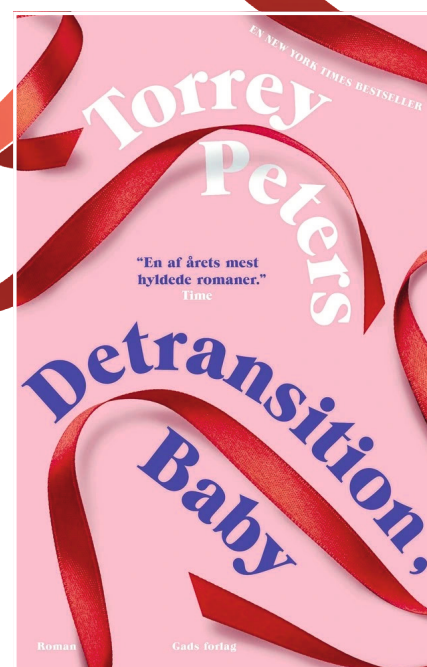

Illustration: Nanna Dithmer Geest

PP

Magasinpost SMP
Id nr: 42332

STØTTET AF
EUROPA
nævnet

EU-arkiler er støttet af Europa-Nævnet.